

An den Mond

J.W.Goethe

Füllest wieder Busch und Tal
Still mit Nebelglanz,
Lösest endlich auch einmal
Meine Seele ganz;

Breitest über mein Gefild
Lindernd deinen Blick,
Wie des Freundes Auge mild
Über mein Geschick.

Jeden Nachklang fühlt mein Herz
Froh und trüber Zeit,
Wandle zwischen Freud' und Schmerz
In der Einsamkeit.

Fließe, fließe, lieber Fluß!
Nimmer wird' ich froh!
So verrauschte Scherz und Kuß,
Und die Treue so.

Ich besaß es doch einmal,
was so köstlich ist!
Daß man doch zu seiner Qual
Nimmer es vergißt!

Rausche, Fluß, das Tal entlang,
Ohne Rast und Ruh;
Rausche, flüstre meinem Sang
Melodien zu!

Wenn du in der Winternacht
Wütend überschwillst,
Oder um die Frühlingspracht
Junger Knospen quillst.

Selig, wer sich vor der Welt
Ohne Haß verschließt,
Einen Freund am Busen hält
Und mit dem genießt!

Was von Menschen nicht gewußt,
Oder nicht bedacht,
Durch das Labyrinth der Brust
Wandelt in der Nacht.

Na měsíc

J.W.Goethe

Halíš zase celý kraj
V tichý mlžný třpyt
Do mé duše vstoupí ráj
Naplní ji klid

Mírný pohled rozléváš
Na luka i luh
Mě jak přítel v péči máš
Bdíš jak dobrý duch

Každý tón mou duší zní
Písně noci tvé
Radost je i bolest v ní
Do samoty mé

Plyň jen řeko v březích svých
Nes můj smutek dál
Že mě zmámil žár i smích
Té co dřív jsem znal

Však jsem lásku měl i já
Krásnou jako sen
Vzpomínka z ní tesklivá
Zůstala mi jen

Spěchej řeko dálce vstříc
Bez oddechu tmou
Ať má píseň zvučí víc
Melodií svou

Pluj s ní dál když v zimní čas
Stoupáš z břehů vyš
Když za vlády jarních krás
Květy napájíš

Šťastný je kdo v ústraní
Před světem se skryl
Vodu tvou bral do dlaní
S přítelem ji pil

Co bych neznal o lidech
Či o sobě sám
Najde s nocí v srdci dech
Odhalí se tmám